

Zapomínaje na minulost, upřen k cíli

Javorník, 27. 2. 2011

Výroční sborové shromáždění

Čtení: Filipským 3, 1 – 16; Text: Filipským 3, 13-14

Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.

Slovo, které je dnes základem kázání, je z dopisu apoštola Pavla Filipským. Pro správné porozumění tomuto textu je potřeba si předem uvědomit dvě důležité souvislosti. Za prvé: Vzájemný vztah mezi Pavlem a Filipskými křesťany byl mimořádně vřelý. Sbor ve Filipech Pavel sám založil na své druhé misijní cestě. Pavlův dopis je plný vděčných vzpomínek na filipský sbor. Pavel třeba píše: „Všechny vás mám v srdci jako spoluúčastníky milosti, i když jsem ve vězení... Bůh je mi svědkem, jak po vás všech vroucně toužím v Kristu Ježíši.“ Výjimečnost vztahu s Filipskými vyjadřuje i poznámka, že ze všech církví jediní Filipští se podíleli na jeho hmotných potřebách a zaopatřovali jej tak, že měl hojnost všeho. Pavel v dopise děkuje za lidi, které přivedl k víře a z nichž má radost, jak duchovně rostou a zrají. Vzpomíná na dobrou spolupráci s tamními křesťany. Celý dopis je prodchnut zvláštní harmonií mezi pisatelem a čtenáři.

Ta druhá souvislost dnešního textu je méně hezká. Tento dopis psal apoštol Pavel z vězení a v okovech. Nevím, kdo z vás jste už byli ve vězení. Ale nemusíme si hned představovat podzemní kobku a vězeňské dozorce. Do tíživých situací, připomínajících žalář, se občas dostáváme všichni. Jsou to situace, z nichž není úniku, chvíle, které nás sevrou do okovů, které nám jakoby svážou ruce či nohy, že nemůžeme proti tomu nic dělat, a my se cítíme bezmocní a jakoby spoutaní. Když se tedy člověk dostane do takového vězení, ať už právem či neprávem, tak mám za to, že spíše nostalgicky vzpomíná na minulost, kdy ještě byl na svobodě a budoucnosti se bojí. Přesněji řečeno, nevidí před sebou žádné optimistické vyhlídky. Na apoštolově místě bych si řekl: Tak to je konec. Všechno to hezké, co jsem prožil, ať už ve Filipech nebo jinde, to je teď pryč, to už je za mnou, a nic hezkého už mě dál nečeká. Jednoduše řečeno, v situaci podobné apoštolovu vězení se člověk nostalgicky upíná k tomu, co je za ním, a zapomíná na to, nebo lépe řečeno, zavírá oči před tím, co ho ještě čeká. Má dojem, že život je u konce, že je u cíle a dál nemá smysl pokračovat, protože další cestě učinilo přítrž nečekané vězení.

Apoštol Pavel to ovšem vidí zcela jinak. Ačkoliv se dostal do žaláře, dovede napsat: „Bratří, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli.“ Pavel píše: Nemám za to, že jsem již u cíle. Jestliže psal Pavel dopis Filipským z vězení v Římě, víme, co všechno měl v té době už za sebou. Všechny ty misijní cesty po mnoha sborech Malé Asie a Evropy. Mohl mít oprávněný pocit, že toho už asi stačilo a že mu nezbyvá než dožít někde ve vězení svých nostalgických vzpomínek na to, jak to bylo za mlada krásné a jak se to už nevrátí. Ale on přesto na úspěšnou minulost raději zapomíná, a vyhlíží kupředu k cíli. Kéž bychom to také tak uměli, bratři a sestry.

Nelze si rovněž nepovšimnout, že celá epištola Filipským je prodchnuta zvláštním duchem radosti. Apoštol „v každé modlitbě za všechny s radostí prosí“, bratří, které miluje a po nichž touží, jsou jeho „radostí a slávou“. Dokonce píše: „Kdybych měl skropit krví obět' a službu, kterou Bohu přináším, totiž vaši víru, raduji a spoluraduji se s vámi se všemi; stejně tak se i vy radujte a spoluradujte se mnou.“ A v závěru epištoly zazní to známé slovo: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ To vše psáno z vězení, v poutech, v odloučení od milovaných bratří i sester. Jak je možné, že ty vnější nepohodlné okolnosti nezlomí v apoštolovi sílu k životu, a on se dovede radovat, netrápí se starostmi a prožívá tak zvláštní pokoj? Něco napovídají verše, které tomu dnešnímu textu předcházejí. Apoštol v nich píše: „My, kteří duchem sloužíme Bohu, chlubíme se Kristem Ježíšem a nedáme na vnější věci – ačkoli já bych měl proč na ně spoléhat. Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc... Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic.“

Bratři a sestry, dnes je kromě bohoslužeb na programu také výroční sborové shromáždění. To bývá spojeno s ohlídáním se za uplynulým rokem, s připomínkou toho, co je za námi, případně s nějakým hodnocením. My však máme po vzoru apoštola raději na to, co je za námi, zapomínat, nebát se to, co jsme pokládali za zisk a co už splnilo svůj účel, dát pro Krista do odpisů jako ztrátu, a být upřeni k tomu, co je před námi. Nemějme pocit, že jsme v cíli, u konce, ale uvědomme si, že stále běžíme, a máme běžet tak, abychom získali nebeskou cenu. Tou cenou je Boží povolání v Kristu Ježíši. Totiž povolání jednoho každého z nás. V Božím království nejsou povolanejší a méně povolání. Jde o povolání jednoho každého z nás. Ale ani tu minulost apoštol Pavel zcela nezahazuje. Protože nakonec přece jen dodává: „Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme.“ A já myslím, že si to můžeme říci také: „Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme.“ Amen.

Modlitba: *Pane náš, Ježíši Kriste, v tobě je naše budoucnost. To, že jsme poznali tebe, je nade všechno. Dej, ať nespoleháme na vnější věci, na nic, čím se může chlubit člověk, ale ať ve všem spoléháme na tebe, našeho jediného Pána a dárce života. Amen.*